RIHTIM
Sanat

Rihtım
KOLEKTİF

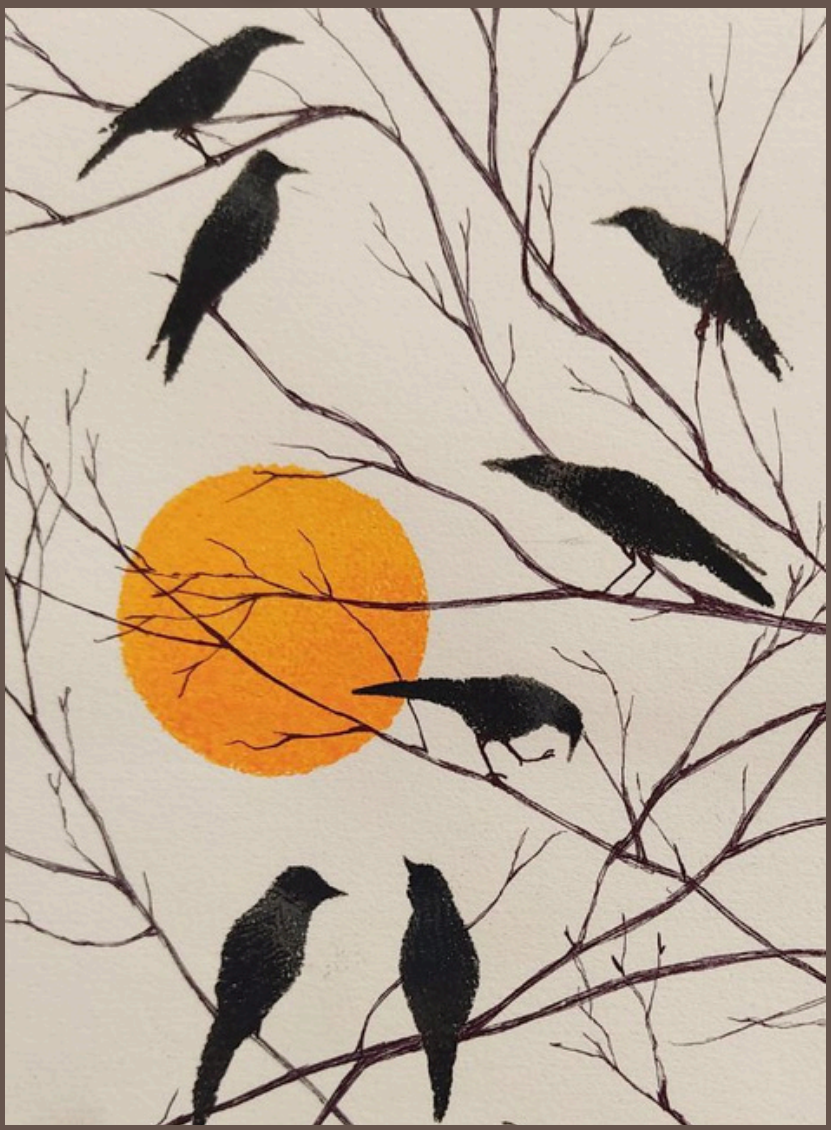

Aralık 2025

Sayı / 2

Rıhtım Sanat

Sayı – 2 / Aralık 2025

Sahibi: Rıhtım Kolektif Yayınları
Genel Yayın Yönetmeni: Sefa Anka
Yazı İşleri Müdürü: Gülce Sevim Seher

İÇİNDEKİLER

SENDEN ÖNCE / 1 / Doğukan Erbil / Şiir
SUÇ VE CEZA / 2 / Gülce Sevim Seher / İnceleme
CEMİLE / 3 / Rauf Fazıl Reçber / Kitap Önerisi
BİR GÜN / 3 / Ayın Fotoğrafı
TÜM ŞİİRLER SANA / 4 / Saliha Günaydın / Şiir
FAZIL SAY VE BEKSİNSKİ / 5 / Ayın Sanatçıları
GENÇLERİN GELECEKTEKİ KAYGILARI / 9 / Anket
PASLI FRANK - II / 13 / Sefa Anka / Piyes
GÖKYÜZÜ SENİ HATIRLATIR / 14 / Açelya Güney / Şiir

***

Rıhtım Sanat, Kasım 2025 - Sayı 1, Rıhtım Kolektif Yayınları tarafından yayımlanmıştır. Genel Yayın Yönetmeni Sefa Anka'dır. İletişim: akdogan-yt@outlook.com
. Bağımsız Sanat Dergisi olarak İstanbul (Anadolu)'da yayımlanmaktadır. *Bu dergide yer alan tüm yazı, şiir, deneme, eleştiri, görsel ve çeviri çalışmalarının telif hakları yazarlara ve Rıhtım Sanat Dergisi'ne aittir. İzinsiz olarak kopyalanamaz, çoğaltılamaz, alıntılanamaz veya dijital ortamlarda paylaşılamaz. Kaynak gösterilerek yapılacak kısa alıntılar, bilimsel, sanatsal ve kültürel amaçlarla, etik sınırlar içinde serbesttir.* *Dergide yayımlanan tüm yazıların içerik, düşünce ve imla sorumluluğu yazarlarına aittir. Rıhtım Sanat, yayımlanan metinlerdeki fikir ve görüşlerin sorumluluğunu üstlenmez; bu fikirler yalnızca yazarlarının kendilerine aittir. Dergi, bağımsız sanat üretimini, özgür düşünceyi ve kolektif yaratıcılığı savunur; her sayısında farklı bakış açılarını bir araya getirmeyi amaçlar.*

SENDEN ÖNCE

Doğukan Erbil

Tekinsiz bir iskele vardı senden önce.
Paslı demirlerden örülme,
Üflesen hengame olacak bir iskele.

Sığ bir derya vardı senden önce,
Hüznümle kararmış,
Sevincime karışmış,
Çarşaf gibi sıla sıla bir kaşık su işte.

Yalnız bir ay ışığıydı semada senden önce,
Şafağın umuduyla,
Bakmak da güzeldi olmayan şafağa.
Görüyordum her gün baktığımda semaya,
Biliyordum, ben alışmışım karanlığa.

Semiz kazlar vardı senden önce.
Bir deri bir kemikten olma,
Bir oraya bir buraya,
Sazlıkları olmasa da ne ala.
Mutlu cehaleti,
Vuruyorlardı yüzüme adeta!

Soğuk poyrazlar esiyordu senden önce.
Olmayan yellerle it gibi titremek,
Kimi zaman hararetle nemde boğulmak.
Ve sormayı her zerresini,
Bu yeller yokluğuna esiyormuş öyle ki...

Çok şeye minnet etmişim senden önce,
Acep hangisi senin kadar ısıtırdı?
Bendenizin yüreğini öylece...

SUÇ VE CEZA

~ Kitap İncelemesi ~

Dostoyevski'nin "Suç ve Ceza"sı, bir cinayet hikayesinden çok, insan ruhunun derinliklerine dair bir yolculuktur. Romanın baş kahramanı Raskolnikov, fakirliği ve hayatta kalma mücadelesi arasında, kendi teorik fikirleriyle çelişir. O, üstün insan fikriyle kendini haklı çıkarmaya çalışırken işlediği cinayet, aslında içsel bir kaosun ve vicdanın ağır yükünün dışa vurumudur. Dostoyevski, Raskolnikov'un zihninde şöyle bir sorgulama yaptırır:

"Büyük insanlar, büyük suçlar işleyebilir mi, yoksa bu sadece bir yanılsama mı?"

Raskolnikov'un ruhsal mücadelesi, kitabın felsefi temelini oluşturur. Suçun ardından yaşadığı içsel çatışma, yalnızca cezadan değil, kendi vicdanının baskısından kaynaklanır. Roman boyunca pişmanlık ve korku, onun her hareketine gölge düşürür:

"Pişmanlık insana özgü bir acıdır; ne kadar kaçarsan kaç, sonunda kendinle yüzleşirsin."

Dostoyevski'nin betimlemeleri, okuru sadece karakterin psikolojisine değil, aynı zamanda toplumsal koşullara da taşır. Fakirlik, yabancılaşma ve toplumsal adaletsizlik, Raskolnikov'un kararlarını etkiler. Yazar, bu şekilde suçun bireysel bir tercih mi yoksa toplumsal bir sonuç mu olduğunu sorgulatır:

"Toplum, bazen insanın suçlarını besleyen sessiz bir ortağıdır."

Kitap aynı zamanda insanın dönüşümüne dair derin bir mesaj içerir. Sonunda Raskolnikov, cezayı sadece hukuktan değil, içsel bir uyanıştan da alır. Dostoyevski, okura şunu hatırlatır: gerçek ceza, hatayı anlamadan yaşanan yaşamdır.

Sonuç olarak Suç ve Ceza, insanın kendini sorgulama, vicdanı ve toplumsal etkiler arasındaki dengeyi anlama deneyimidir. Raskolnikov'un yolculuğu, her okurun kendi ruhunda bir yansımasını bulabileceği bir aynadır. Dostoyevski'nin bu eserinde, suç ve cezanın ötesinde, en büyük mücadele insanın kendi içindeki çatışmadır.

*

"Varmışsın ki, yok olmaktan korkuyorsun;
Ne yaptın, var oldun bu koca ıssız dünyada?"

- Vincent Van Gogh

*

~ Gülce Sevim Seher

Cengiz Aytmatov – Cemile

“Ayın Kitabı”

Aytmatov’un 1958 senesinde kaleme aldığı “Cemile” adlı romanı, o döneme değin yazılmış önde gelen romantik yapıtların hepsini bir yana, kendini bir yana ayırabilecek kadar alışılmışın dışında bir yapıttır. Ben şahsen bu eseri Mayıs ayında okumuş ve tabiri caizse o günden beridir yere göğe sığdıramamış bir okur olarak bu yazısını yazıyorum. Kitap hakkında okuma şevkinizi zedeleyecek kadar hikayeye değinmeyeceğim.

Üstünkörü bir biçimde konusundan bahsedecek olursak eser İkinci Dünya Savaşı dönemde Sovyet yönetimindeki Kırgız bozkırlarında geçmektedir. Hikayenin ana kahramanı Seit’dir ve eser boyunca yaşanan her şeyi onun ağzından dinleriz. Seit bir çocuk ve Cemile’nin kocası Sadyk’ın kardeşidir. İkinci Dünya Savaşı’nın patlak vermesiyle Sadyk dahil olmak üzere birçok erkek cepheye gönderilir. Hikayenin başlangıcı da bir nevi burasıdır. Buradan sonrasını siz değerli okurlara bırakacağım zira buradan sonra artık ne anlatırsam “spolier” yerine geçeceğinden en makulü sizin okuyup aynı fikirde buluşmamızdır.

Louis Aragon’un da dediği gibi;

“İşte şimdi burada, Villon’un, Hugo’nun, Baudelaire’nin Paris’inde, kralların ve devrimlerin Paris’inde, ressamların yüzyıllık Paris’i olmakla övünen her taşı ya bir tarihi, ya bir efsaneyi hatırlatan şu Paris’te Werther, Berenice, Antoine ve Kleopatra, Manon Lescaut, Education Semtimentale, Dominique, hepsi birdenbire gözümden düşüverdi. Çünkü ben Cemile’yi, okudum. Romeo Juliette, Paolo ve Francesca, Hermani ve Dona Sol, artık bunların hiçbiri gözümde değil, çünkü ben ikinci dünya savaşının üçüncü yılı yazında, 1943 yılının o Ağustos gecesinde Kurkureu vadisinde bir yerde Zahire arabaları ile giden Danyar ve Cemile’ye, bunların hikayesini anlatan küçük Seit’e rastladım.”

İyi okumalar dileriz...

*

~ Rauf Fazıl Reçber

Cemile’nin, 1969 senedinde vizyona giren sinema uyarlamasının afişi
***Filmde, yazarı Cengiz Aytmatov’da rol almıştır.**

Bir Gün…

"Kırık Çanaklar" filminden bir sahne…

Yer: *Üsküdar Salacak Sahili*
Yıl: *1960*

TÜM ŞİİRLER SANA

Saliha Günaydın

Gözlerine sayısız kez baktım,
Her seferinde başkasına aitlerdi.

Bir gülüşün doğurdu içime ilkbahar,
ama sen yokken Dünya'm hep sonbahar....

Adını fısıldadım rüzgara,
Umutsuzluk cevap verdi bana.

Sensiz geçen her mevsim bir çöl,
Hatıralarım ve sen,bana bir "serap."

Her bakışın labirent,
Her gülüşün o labirentte yeni bir duvardı.

Bütün şiirler senin için yazıldı,
Ama hiçbiri gözlerini anlatamadı.

Bütün şiirler seninle paylaşıldı
Ama hiçbirinin kendinle alakalı olduğunu anlayamadın.

PİYANO,
BESTE,
VE
“FAZIL SAY”
- Ayın Sanatçısı

Kısa Bir Biyografi
*

Fazıl Say, 1970 yılında Ankara’da doğdu
ve Ankara Devlet Konservatuvarı’nda piyano eğitimini tamamladı.
Uluslararası sahnelerde kendini kanıtlamış bir piyanist ve besteci olarak,
Beethoven, Mozart gibi klasik eserleri yorumlarken,
Türk halk müziği motiflerini eserlerine ustaca yansıtarak özgün bir müzik dili oluşturdu.
Dünyaca ünlü konser salonlarında sahne almasının yanı sıra,
“Black Earth” ve “İstanbul Senfonisi” gibi eserleriyle büyük beğeni topladı.
Say, ödüller ve prestijli davetler aracılığıyla uluslararası alanda tanındı ve müziği,
estetik değerlerle toplumsal mesajları birleştiren bir köprü görevi gördü.

Piyanonun Ötesinde Bir İcra
*

Fazıl Say, piyano tuşlarının ötesinde bir dünyayı dinleyiciye taşır.
O, klasik müziği yalnızca çalan bir icracı değil,
Aynı zamanda eserleri yeniden inşa eden bir yaratıcıdır.
Mozart ve Beethoven gibi devlerin eserlerini yorumlarken,
Sadece teknik ustalığını sergilemez;
Aynı zamanda eserin ruhuna kendi yorumunu ekler,
Onu günümüzle konuşur hâle getirir.
Bu süreçte Batı klasik müziğinin yapısal disiplinini,
Türk halk müziğinin özgün ritimleri ve makamlarıyla harmanlamaktan çekinmez.
Bu birleşim, onun müziğini hem ulusal hem de evrensel bir düzeyde anlamlı kılar.

“Black Earth”

*

“Black Earth” adlı solo piyano eseri,
bu yaklaşımın en somut örneklerinden biridir.
Say, Aşık Veysel’in “Kara Toprak” adlı
halk şarkısından ilham alarak eserde hem geleneksel
motifleri hem de modern
piyano tekniklerini bir araya getirir.
Hazırlıklı tuş tekniği ve doğaçlama öğeleriyle,
eserin her performansı neredeyse benzersiz bir deneyim sunar.
Dinleyici burada sadece bir melodiyi takip etmez; müziğin ritmi,
Formu ve duygusal akışıyla adeta canlı bir diyaloğa girer.
Bu yönüyle Say, klasik ve çağdaş, geleneksel ve modern arasında bir köprü kurar.

Toplumsal Duruş

*

Sanatsal duruşu sadece teknikle sınırlı değildir.
Say, eserlerinde toplumsal ve kültürel kodları da ustalıkla işler.
Örneğin “Gezi Park” üçlemesi, müziği bir protesto ve toplumsal yorum aracı olarak kullanır.
Onun icrası ve besteleri, bir yandan dinleyiciye estetik bir deneyim sunarken diğer yandan
Toplumsal farkındalığı tetikler.
Fazıl Say, piyano başında yalnızca notaları çalan bir sanatçı değil,
Müzik aracılığıyla dünyayı yeniden yorumlayan bir düşünürdür.

Genç Sanatçılara Bir İlham Kaynağı

*

Fazıl Say’ın yaklaşımı, dergimiz gibi sanatla ilgilenen genç okurlar için de ilham vericidir.
Onun eserlerini incelemek, biçim ve içerik arasındaki dengenin nasıl kurulabileceğini anlamak açısından değer taşır. Dinleyici, onun müziğinde hem geçmişin izlerini hem de çağdaş yaratıcılığı bir arada deneyimler. Bu deneyim, bir yandan estetik zevki beslerken diğer yandan müzikte sınırların nasıl esnetilebileceğini gösterir. Say’ın çalışmaları, yalnızca icracılara değil, bestecilere, öğrenciler ve sanatseverlere de biçimsel cesaretin ve yaratıcı özgürlüğün örneklerini sunar.

Dinleme Önerileri

*

- **Black Earth** (Solo Piyano) — Halk müziği motifleri ve modern teknikler.
- **İlk Şarkılar** (Albüm) — Serenad Bağcan ile birlikte çıkardıkları albüm.
- **İstanbul Senfonisi** — Büyük ölçekli orkestral çalışma.
- **Gezi Park Serisi** — Toplumsal temalı müzik.

GERÇEKÜSTÜLÜK, GOTİK SANAT, VE "ZDZISŁAW BEKSIŃSKI "

~ Ayın Ressamı

**** "İsimsiz" – 1980***

Kısa Bir Biyografi

*

Zdzisław Beksiński, 1929'da Polonya'nın Sanok şehrinde doğdu ve Kraków Politeknik Üniversitesi'nde mimarlık eğitimi aldı.
Sanat yaşamı boyunca resim ve fotoğraf alanında üretken olan Beksiński, özellikle karanlık ve sürreal tablolarıyla tanındı.
21 Şubat 2005'te evinde, Oğlu ve yanındaki bir arkadaşı tarafından, yüz dolar borç vermediği gerekçesiyle 17 kes bıçaklanarak öldürüldü; ölümü trajik bir şekilde son buldu ve geride modern sürrealizmin en etkileyici eserlerini bıraktı.

**** "İsimsiz" - ?***

Karanlık Bir Dünya İnşası

*

Zdzisław Beksiński'nin tabloları, görünürde gerçeküstü ve distopik manzaralardan oluşur: çürüyen figürler, iskeletler, devasa harap yapılar ve gotik mimari ile dolu bir psikolojik coğrafya. Ancak Beksiński, eserlerine kesin bir anlam yüklemekten kaçınır; resimleri izleyiciye açık bir anlatı sunmaz. Her tablo, onun kendi iç dünyasının bir yansıması olduğu kadar, izleyicinin kendi duygularıyla tamamlamasını bekleyen bir boş alan gibidir.

Beksiński'nin karanlık manzaralarında sıkça karşımıza çıkan harap yapılar ve devasa mimari formlar, sadece fiziksel birer mekan değil; ruh halini, korku ve çaresizliği somutlaştıran sembolik ögeler olarak öne çıkar. Bu yapıların barok veya gotik esintiler taşıması, izleyicide hem büyüklük hem de korku duygusunu bir arada uyandırır. Onun tablolarındaki mekân, bir felaketin kaçınılmazlığına dair görsel bir metafordur.

İnsan Figürleri Ve Atmosfer

*

Beksiński'nin insan figürleri genellikle deformedir: uzun, kemikli, boş göz oyuklarıyla veya tamamen bozulmuş biçimlerle betimlenir. Bu deformasyonlar yalnızca estetik bir tercih değil; insan varoluşunun kırılganlığını, travmatik mirası ve içsel çatışmayı yansıtır. Figürlerin bozulmuş formları, izleyicide hem empati hem de rahatsızlık uyandırarak eseri daha etkileyici kılar.

Sanatçının tercih ettiği karanlık tonlar, özellikle soğuk maviler ve grimsi renkler, resimlerine melankoli ve yalnızlık katarken, izleyiciyi kabusvari bir atmosferin içine çeker. Beksiński, renkleri yalnızca görsel öğe olarak kullanmaz; aynı zamanda bir "müzikal ruh hali" yaratır. Her ton, eserdeki duygusal yoğunluğu pekiştirir ve izleyiciye sessiz ama güçlü bir deneyim sunar.

İsimsiz Tablolar

*

Beksiński çoğu eserine başlık koymamıştır ve sanatını yorumlamaya açık bırakmıştır.
"Meaning is meaningless to me"
(Anlam benim için anlamsızdır)
sözleri, onun yaklaşımını özetler.
İzleyici, her tabloyu kendi duygusal ve düşünsel süzgecinden geçirerek deneyimler; bu sayede sanatın yoruma açık, özgür bir alan olduğu vurgulanır.

Çağa Ayak Uydurmak

*

1990'lardan sonra Beksiński dijital teknikleri kullanmaya başladı; fotoğraf montajları ve dijital manipülasyonlar resimlerine entegre edildi. Bu yaklaşım, hayali dünyasının sınırlarını daha da bulanıklaştırarak, gerçek ve hayal arasında gergin bir denge kurmasını sağladı. Böylece eserleri, yalnızca geleneksel resim sınırlarıyla değil, aynı zamanda dijital sanatın da olanaklarıyla zenginleşti.

Beksiński'nin tabloları kesin bir hikâye anlatmasa da izleyicide kalıcı bir etki bırakır. Onun resimleri, korku ve dehşeti doğrudan sunmak yerine, izleyicinin duygusal ve düşünsel dünyasında yankı uyandırır. Bu, sanatçının en büyük başarısıdır: her tablo, izleyicinin kendi karanlık hayallerine ve düşüncelerine dair bir keşif alanı açar. ***("Ayın Ressamı" Sonu)***

ARALIK ANKETİ

Lise Öğrencilerinin cevaplarıyla;
"Gençlerin Gelecekteki En Büyük Korkuları Nelerdir?"

Aslında evet, şimdiki durumumuz aslında 2000 öncesi Türkiye'ye ve belli başlı devletlere göre çok daha iyi. Tüp kuyrukları, yağ kuyrukları, kanlı sağ-sol kavgaları, ağır sansür, devalüasyon vb. Sıkıntılarla geçmiyor ömrümüz lakin bu günümüz şartlarının da fevkalade olduğunu göstermemekte. Sorunlar isim değiştirerek her türlü biz vatandaşı buluyor en nihayetinde. Bu nedenle biz de günümüz şartlarında özellikle de yalnızca bu dönemleri görmüş kişiler olan öğrencilerin gelecek hakkındaki kaygılarını kendilerine sorduk.

Sonuçlar;

Aldığımız yanıtlara göre gençlerin en çok kaygılandığı konuların başında;
%30.43 ile Ekonomik sorunlar (Parasızlık, Meslek sahibi olamamak vb.) yer almakta.
Ekonomik kaygıların hemen ardından onu;
%26.09 ile Akademik kaygılar (Başarısızlık, İyi bir üniversite tutturamamak, sınıfta kalmak vb.) takip etmekte.
Üçüncülük ise;
%17.39 ile Sosyal kaygıların (Bakir kalmak, Aile fertlerinin vefatı, vb.) oluyor.
Psikolojik kaygılar (Mutlu olamamak, hayallerine ulaşamamak, vb.) ise sanılanın aksine; %8.70 ile oldukça geride.
Son olarak Siyasal (hükumetin değişmemesi vb.) ve Diğer kişisel kaygılar %4.35 ile aynı sırayı paylaşmakta.

Netice;

Bu sonuçlardan yola çıkarak şunu bence rahatlıkla söyleyebiliriz. Eğitim sistemi ve gelir düzeyinin düşüşte olması, özellikle genç nüfusta bir umutsuzluğa dönüşmüş durumda. Umutsuzluktan kastım geleceğe dair umutlar. Her daim canlı tutulması gereken ve bir kere geldiğimiz şu dünyada bize bir hedef koyduracak umutlar. Lakin tüm bu umutlar gördüğümüz kadarıyla sadece bireyi ekonomik olarak sefaletten sıyırmaya yarayacak kadar gözden düşmüş. Halbuki ruhen ardı gelecek bir sefaleti de düşünmek gerekmez mi? Dünyaya açılmak, sanatın binbir dalını tanımak, "yaratılış amacı" gibi derin anlamları aramak ve bunlar üzerine düşünmek, sevmek, sevilmek... Her birinin önündeki engelde hepimizin hemfikir olduğu "günümüz şartları". Ben şahsen bu ankete kendi yanıtlarımı eklemedim lakin bende sanat ile kendime bakamayacağımın farkındayım. Mecburi olarak istemeyeceğim bir mesleği sırf parası için yapmak zorunda kalacağım. Bunun bende farkındayım fakat yapacak bir şeyimiz yok. İbn-i Haldun'un da dediği gibi;

"Coğrafya kaderdir."

Umalım ki torunlarımız,
Hatta onların torunları,
Aynı kaygılarla ellerindeki kalemleri düşürmesinler...

~ Sefa Anka

PASLI FRANK - II

Sefa Anka

(İkinci Tablo. İlk Tablosu Kasım Sayısındadır.)

(Albay'ın dairesi varoş bir görünüme sahiptir. Dairenin girişi sağ arka taraftandır. Kapının önünden mutfağa kadar uzanan sağ taraftaki koridor ise salonun duvarından ötürü görünmemektedir. Arka cephede bir çift cam ve camın kenarlarında camın bir kısmını kaplayan yarı açık, koyu yeşil ve kadife bir çift perde bulunur. Camın sol alt köşesinde ahşap bir sehpa ve sehpanın üzerinde bir abajur, sağ alt köşede ise solmuş bir fesleğen saksısı. Saksının yanında bir sehpa daha. Odanın sol tarafındaki duvarın ortasından başlayan ve camın olduğu arka cepheye yapışacak kadar uzunluğa sahip bir kitaplık, kitaplığın hemen yanında ise -sol duvarın kalan kısmı- uzunlamasına ahşap bir masa bulunur. Masanın üzerinde dağınık vaziyette birkaç deste kağıt, birkaç dolma kalem, üst üste dizilip daha sonrasında devrilmiş üç-beş kitap ve bu cihan harbine uğramış masayı aydınlatan sarı ışıklı loş ve ufak bir abajur. Masanın sol alt kenarından başlayıp sol üst kenarında biten dikdörtgen biçiminde üst üste üç çekmece vardır. Ortadaki açık, üst ve alttaki çekmeceler ise ona nazaran daha kapalı lakin dağınıktır. Müsvedde kağıtlar, birkaç kumaş paçavra, cep saati, çakı vesairelerle doludur bu çekmeceler. Hemen karşısında ise tahtakuruları kemirmişse de halen iş gören ahşap bir sandalye vardır. Zeminde haliyle ahşaptır. Üzerini ise eski püskü lakin ebadı oldukça geniş, kalın bir kilim kaplamaktadır. Odanın sağ arka köşesinde bir tekli koltuk, koltuğun üzerinde birkaç giyim kuşam paçavrası, hemen yanında ise duvar ile odanın girişi arasına yerleştirilmiş bir buçuk adam uzunluğunda bir boy aynası bulunmaktadır. Hemen önünde ise bir çay ocağı iskemlesini andıran bir iskemle durmaktadır. Albay masasının önündeki sandalyede, sırtını camın olduğu arka cepheye vermiş dolunu sandalyenin başına, elini çenesine dayamış ve dalgın gözlerle masaya vuran loş ışığı seyre durmuştur. Dairenin kapası bırakın kilidi, kapalı dahi değildir. Doktor bu sebepten ötürü eve girer girmez salonun kapısının çerçevesini birkaç kez tıklatır. Albay şimşek gibi doktora döner ve birden ayaklanır.)

ALBAY
Ah, şükürler olsun!
Demek geldiniz doktor.

DOKTOR
Memnuniyetle Bayım, vahim bir buhran içinde değilsinizdir umarım.

ALBAY
Hiç olmaz olur mu doktor,
Yoksa niçin ta Normandiya'dan buraya,
İsteyiverdim gelmenizi?

DOKTOR
Vah Vah!
(Tekli koltuğun önünde duran ufak iskemleyi alarak masanın biraz uzağına koyar ve oturur.)
Öyleyse vakit nakittir bayım,
Dökün içinizdeki o buhranı, dinlemekteyim.

ALBAY
Hakikaten dinleyebilir misin?
Yahut dinlersen anlar mısın?
Ne rezil bir cefadır bu,
Dilim varmamakta!

DOKTOR
İşim icabı nice rezilliklerin ve rezillerin biçilmiş kaftanıyımdır bayım.
Lüzumsuzdur, rica edeceğim çekinmeyiniz.

ALBAY
Öyle olsun, pekala.
Büyük harp süre gelmeden,
Bir hoş sevinç tattım.
Bir çılgın heyecan,
Ki tarif etsem dilinize düşerim.
Ne denli büyük olduğunu,
Anlayamazsınız nitekim!
Mekik dokurken siperden sipere,
Bir kadın ile el ele koştum içimde.
Her gün sırf duvardaki o ayna için,
Durabildiğim kadar dururdum revirde.
İçimdeki kadına o biricik aynada,
Tüm benliğimle beni sererdim önüne.
Savaşta ha, briyantin de elimde, tüfekte.
Bir gün fark ettiler ki delirmişim ben,
İlk tren ile oldu dönüşüm.
Sekiz Mart efendim,
Mart'ın tam sekizi.
Bir saat geç yahut erken değil.
Ölüm yıl dönümü oldu içimdeki kadına.
Gözlerim beni kandırmadı ilk defa,
Kanlı canlı bedenine bakakaldım oracıkta.
Ne bu gözler bana alay etmekteydi,
Ne de kulaklarım bir yalan işitmekte.
Söyle bana doktor!
Bir zırdeli miyim ben,
Yahut ayaklı bir cenaze?

DOKTOR
Bu bir zamanlar tanık olduğum bir vak'a! Kesinkes bayım, zihnim size bir senettir! Devanıza ne desem de yaramaz iken derdiniz en ala bendedir.

ALBAY
Nedir doktor? Söyleyin lütfen, bana çektiğim acıları öğretin! O vakit devanızı isteyende kabahat...

DOKTOR
Bu bir marazdır bayım, Şarap gibi bir maraz. Sizi bir sarhoştan beter kör, beter bir sağır eder! Sizin vaziyetiniz bu vak'ayı pek tabii karşılamaktadır fakat...

ALBAY
Fakat ne?

DOKTOR
Sizinki tabiri caize dördüncü evre bir ayyaşlıktır.

ALBAY
Cehaletimi mazur görüp lütfen beni aydınlatın doktor.

DOKTOR
Velhasıl diyeceğim: vaziyetiniz pek vahimdir.

ALBAY
Aman yarabbi! Bana bir çare gösterin doktor, ne durursunuz!?

DOKTOR
Bayım söylemedi demeyin lütfen lakin biraz evvel dediğim üzere, sizin derdinizdir bende olan, devanızı ancak ve ancak Tanrı bilir.

ALBAY
Desenize efendi, mahvoldum işte! Ah şu an kambur Quasimodo'nun bile sıfatıma doğru pis pis sırıttığını görüyorum! O bile bu vaziyetime karşı gizleyemiyor kahkahalarını!

DOKTOR
Ah, belki çare Fransız Edebiyatıdır bayım? Tıbbın ilacı sanattır.
(Çantasını karıştırmaya başlar.)
İşte! Buyurun.
(Elindeki kitabı Albay'a uzatır.)

ALBAY
(Bir süre kitabı inceler ve ardından bir hışımla fırlatır.)
Geber Paolo! Francesca'da yanında gebersin!
(Doktor'a)
Sen beni anlamıyor musun be adam!?
Nasıl bir ıstırap çektiğimi görmüyor musun?
Şu aptalca yolların beni bir başka türlü öldürüyor!

DOKTOR
Aman efendim elimden ne gelir benim?
Rica edeceğim siz de biraz gayret gösterin.

ALBAY
Saçmalık! Rütbelerimi ayaklar altına aldım ben, nice botlar çiğniyor onu şimdi!
Daha ne yapabilirim, ne gelir elimden?

DOKTOR
Bu maraz bir Venedik Taciridir. Öyle sizin deli saçması dünyevi sınıflarınız ile tatmin olmazlar. Dilediğiniz kadar ağlayıp sızlanın sülük gibi emer sizi.

ALBAY
Ne yani, Buraya kadar mıydı ömrümün baharı? Top tüfek nidaları, üç kuruşluk tütün ve barut dumanının ardında süregelen bir hayatı böyle mi terk edecektim ben?

DOKTOR
Yapabileceğim bir şey var mı bayım?

ALBAY
Bunu ben size sormalıyım asıl, Yapabileceğiniz bir şey var mı?

DOKTOR
Sanıyorum ki yok.

ALBAY
Öyleyse sizinle bir işim kalmadı.
İyi günler doktor!

DOKTOR
Emin misiniz bayım?

ALBAY
Evet evet, beni yalnız bırakın lütfen!

DOKTOR
(Ayağa kalkar.)
Size kolaylıklar dilerim mösyö!

(Kapı açılır... Doktor çıkar... Kapı kapanır...)

ALBAY
Müsveddeler sizi! Hiçbir baltaya sap olamazlar bir de eşek yüküyle para alırlar! Yirminci asrın tefecileri sizi...

- Bölüm Sonu -

GÖKYÜZÜ SENİ HATIRLATIR

Açelya Güney

Bir uçak geçer sessizce,ama içimden
Sanki senin sesinle aşar bulutları.
Gökyüzü ne kadar genişse o kadar uzak
Sen de öylesin;yakın,ama dokunulmaz biri

Kalkışlar gibi gidişin de ani olmuştu,
Ne vedan vardı,
Ne yarım kalmış cümle.
Yalnızca maviye,
Karışan bir bakış,
Ve geride kalan, bir "keşke."

Bulutlar hâlâ aynı rotada süzülür,
Ben hâlâ aynı göğe bakarım,
Bir isim geçmez dudaklarımdan ama,
Kalbim seni tanır,
sen bilmesen de.

Her iniş bir başlangıç derler ya,
Benimkiler hep yarıda kaldı sanki.
Gökyüzü büyür,
ben küçülürüm,
Bir uçak sesiyle,
anıların yankılanır içimde.

Ve bir gün,
belki sen de bakarsın yukarı,
Aynı maviye,
aynı sessizliğe doğru…

Bilir misin, ben hâlâ oradayım
Bulutların ardında,
Seni düşünen bir yolcu.

ANADOL 71

"Yılların Hayalini, Hakikat yapan otomobil

REKLAM

Sayı Sonu...